

DOI: <https://doi.org/10.35219/history.2025.04>

Ionel Constantin MITEA

Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați

ORCID: 0000-0002-8853-8520

ionel.mitea@ugal.ro

OFICIALI CONSULARI GERMANI ÎN ARHIVELE MINISTERULUI AFACERILOR EXTERNE DE LA BUCUREȘTI (1833 – 1939)

GERMAN CONSULAR OFFICIALS IN THE ARCHIVES OF THE MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS IN BUCHAREST (1833–1939)

Abstract: Between 1833 and 1939, Germany had an extensive consular network in Romanian cities, which involved the presence of 118 officials in 19 Romanian cities, from all the historical provinces of Romania. Most of them carried out specific activities in Galați, Bucharest and Iași.

Germany's main interest in the Romanian space, during the analyzed period, was of a political nature and aimed at exercising its own influence in the Danubian-Pontic space and monitoring the presence of rival powers in the region.

The second half of the 19th century and the beginning of the 20th century also meant an increase in German interest in trade with Romania.

Keywords: Germany; Romania; consular officials; the Ministry of Foreign Affairs

*

Introducere

Spațiul românesc, cu bogate repere de importanță geostrategică și economică, date în principal de Dunăre, Marea Neagră și un bogat spectru de resurse, a făcut, în secolul XIX și prima parte a secolului XX, obiectul unui interes deosebit din partea actorilor de putere europeni, inclusiv din partea Prusiei (Germaniei).

Reprezentarea diplomatică și consulară străină în orașele românești, au fost mecanisme eficiente de exercitare a influenței, pentru statele care și-au disputat supremația în regiunea danubiano – pontică.

Scopul studiului, are în vedere o analiză succintă a dinamicii de reprezentare consulară germană în orașele românești, așa cum este evidențiată în documentele din Arhiva Ministerului Afacerilor Externe de la București.

Noutatea studiului se referă la desprinderea unor concluzii din analiza enunțată mai sus, cu privire la interesul Prusiei (Germaniei) față de potențialul geopolitic și economic al spațiului românesc.

Istoriografia, așa cum reiese din titlu, are în vedere analiza documentelor originale din Arhiva Ministerului Afacerilor Externe (AMAE), grupate în dosarele Fondului – „*Reprezentanți străini în România – Personalul Legațiunilor și Consulatelor străine*”. Pentru înțelegerea contextului istoric al relațiilor româno - germane, am utilizat lucrarea de specialitate a autorului Vasile Docea, dar și informații din fondurile Arhivelor Naționale ale României.

Terminologie consulară. Detalii fond arhivistic – „*Reprezentanți străini în România – Personalul Legațiunilor și Consulatelor străine*”

Activitatea de reprezentare consulară, complementară celei de reprezentare diplomatică, în secolul XIX – prima jumătate a secolului XX, a avut principii de funcționare care s-au păstrat și în epoca contemporană. Atributul de bază al oficiilor consulare era protejarea intereselor propriilor cetățeni aflați pe teritoriul unui stat străin. Acesta era completat de promovarea intereselor economice ale statelor „trimițătoare”, acreditate, care numeau oficiali consulari într-un alt stat, acreditar (care primea).

Reprezentanțele consulare, aveau autonomie administrativă, fiind subordonate ambasadelor (foste Legații) din capitala statului pe teritoriul căruia funcționau, doar sub aspect politic, așa cum se prevede și în practica consulară actuală.

Oficiile consulare din perioada analizată aveau rang de: *stărostie* (termen vechi pentru agenție consulară), *agenție consulară*, *viceconsulat*, *consulat* și *consulat general*. Similar, aceste ranguri se aplicau și reprezentanțelor onorifice. Funcționarii care încadrau aceste oficii, aveau grade consulare în „oglindă”: *staroste*, *agent consular*, *viceconsul*, *consul*, *consul general*.¹

Pe parcursul secolului XIX, regăsim și pozițiile de *dragoman*, asimilată celei de interpret (translator), precum și cea de *cancelar*, asimilată secretarului de oficiu consular.

¹ Ionel Constantin Mitea, „The Consular representation of Greece in Romanian cities (1835-1840),” *The Scientific Journal of Cahul State University “Bogdan Petriceicu Hasdeu”, Științe Sociale*, Vol.1, nr. 25 (2025):68.

Noțiunea de *gerant*, se referea la calitatea unui oficial consular care asigura conducerea temporară a unei reprezentanțe consulare.

Oficialii consulari erau numiți, de către statul acreditant, printr-o *patentă consulară* transmisă de Ministerul de externe al statului acreditant către autoritățile din statul acreditar.

Patenta era transmisă prin intermediul Legațiilor (ambasadelor) din statul acreditar, care, la rândul său, recunoștea investirea în cuprinsul unui „Exequatur”, acordat de către șeful de stat/Casa Regală.

În funcție de interese punctuale de reprezentare, statul acreditant putea ridica sau coborî nivelul unui oficiu consular, existând situații în care: o agenție consulară devenea viceconsulat, un consulat devenea viceconsulat, un consulat era ridicat la nivelul de consulat general, etc.

Fondul „*Reprezentanți străini în România – Personalul Legațiilor și Consulatelor străine*” este organizat pe mai multe dosare, organizate și numerotate în ordine alfabetică, în funcție de denumirea statului acreditant (*exemplu: Austria – dosar 2; Anglia – dosar 4, Germania – dosar 14*). Fiecare dintre aceste dosare conțin volume, grupate pe fiecare oficial consular în parte.

În această structură arhivistică, informațiile privind reprezentanții consulari germani sunt cuprinse în dosarul nr. 14, care conține volume pentru fiecare reprezentat, identificate cu litera corespunzătoare numelui unui oficial și cu o cifră, alocată după un algoritm arhivistic (*exemplu: Bernard Kallman, dos. 14/K4, Nota 288/1841, Consulatul Prusiei la Iași*).

Conform celor expuse mai sus, fondul arhivistic al reprezentanților străini în orașele românești conține următoarele categorii de documente:

- solicitări ale oficiilor consulare germane sau ale Legației Germaniei din București privind numirea unor oficiali consulari în orașele românești (documente asociate „patentei” consulare);
- note interne ale Ministerului Afacerilor Străine (MAS), prin care se solicitau Casei Regale acordarea „exequatur” -ului necesar exercitării funcției de către reprezentanții consulari; note ale MAS către Ministerul de Interne (Prefectură, Direcția de Poliție și Siguranță, etc.), Ministerul de Justiție; note ale MAS către Monitorul Oficial;
- note verbale ale oficiilor consulare către MAS, prin care se transmiteau documente personale ale reprezentanților consulari sau notificau prezența/absența de la post a unui conducător de oficiu;

note ale autorităților locale prin care se solicitau detalii de la MAS, referitoare la situații punctuale care priveau activitatea unor oficiali consulari în teritoriu.

Forme incipiente de reprezentare consulară germană în orașe românești

(1784 - 1833)

Primele forme de reprezentare consulară germană în orașele românești și-au găsit expresie la Iași, în 1784, atunci când regele Prusiei, Friedrich al II -lea, a decis numirea unui consul în Moldova. Prin această inițiativă, Berlinul a speculat o oportunitate politică și economică, urmând modelul Imperiului Țarist și al celui Habsburgic, care deja aveau reprezentanți consulari în Principatele Române. Principalele rațiuni care au determinat Prusia să-și înființeze posturi consulare în orașele românești, au fost multiple. Astfel, în plan politic, amintim rivalitatea germano – austriacă și nevoia de a supraveghea prezența austriacă (dar și a celorlalte puteri) în zonă, fapt ce reclama nevoia unui consul care să informeze cu privire la situația politică. Considerentele de natură economică aveau în vedere interesele Berlinului de a-și promova comerțul în Principate, iar cele juridice urmăreau protecția și reprezentarea „supușilor” germani în raport cu autoritățile românești. Acestor considerente, s-a adăugat și faptul că, prezența unui consul german în Principate, ușura fluxul corespondenței diplomatice dintre Constantinopol și Berlin, ocolind astfel Viena.²

Ponderea cea mai importantă în decizia de a numi un consul german în Principate, a avut-o motivația de ordin politic, care urmărea consolidarea influenței și poziției Prusiei în zonă, în competiția cu rivalii geopolitici, Austria și Rusia, care încheiaseră în 1781 un tratat de alianță secret, împotriva Imperiului Otoman, care punea Berlinul într-o postură dificilă. Poarta Otomană se opunea inițiativelor de numire a unor reprezentanți consulari în Principate, însă, pentru Berlin, contextul politic de la acel moment se evidenția a fi unul favorabil, pe fondul negocierilor periodice dintre Prusia și Imperiul Otoman, care vizau o alianță defensivă.³

Interesul economic al Prusiei pentru oportunitățile din Principate, începe să se contureze de la începutul secolului XIX și se definește către finalul primei jumătăți a acestei perioade.

Corespondența Berlinului cu Legația de la Constantinopol, referitoare la activitatea consulatelor germane din Principate, din anii 1830 – 1840, evidențiază interesul Prusiei pentru comerțul cu produse naturale sau animale (în special cai) sau produse finite (mobilă, instrumente muzicale); supravegherea căilor comerciale și a navigației pe Dunăre, îndeosebi activitatea de comerț cu cereale din porturile Galați și Brăila, etc. Sub aspectul interesului pentru comunitățile de germani, aceeași

² Vasile Docea, *Relațiile româno – germane timpurii. Împliniri și eșecuri în prima jumătate a secolului XIX* (Cluj Napoca, 2000), 33 – 34.

³ Vasile Docea, *Relațiile româno – germane timpurii*, 36 – 37.

corespondență se referea la comunitatea evanghelică din Iași, fiind enunțată necesitatea construirii unei biserici și a unei școli pe lângă aceasta.⁴

Primul consul al Prusiei la Iași a fost Ernst Friedrich König. Era originar din Silezia și studiasse la Universitatea din Halle. Se afla în Principate încă din anii 1870. În contextul unei vizite la Iași a ambasadorului Prusiei la Constantinopol, König i-a solicitat acestuia să-l instaleze în postul de consul. A fost profesor al copiilor domnitorilor Grigore III Ghica, Constantin Moruzzi și Alexandru Mavrocordat. Cu acesta din urmă a dezvoltat relații apropiate, fiind cel care traducea în limba germană corespondența oficială și care îl consulta pe domnitor în chestiuni legate de raporturile autorităților cu agenția consulară austriacă. La 25 august 1784 a primit titlul de consilier, fiind numit, două zile mai târziu, consul la Iași și București. Recunoașterea consulatului condus de König s-a făcut cu greu, în anul 1785, pe fondul presiunilor Rusiei și Austriei asupra Porții Otomane.⁵

Activitatea de informare a lui König a avut în vedere, într-o primă fază, situația Principatelor: producția agricolă, comerțul extern, potențialul fiscal, evoluția statutului juridic (pierderea Bucovinei), schimbarea domnitorilor (1785 și 1787), poziția acestora și a boierilor față de evenimentele internaționale, etc. Referitor la zonele învecinate, a transmis la Berlin informații privind mișcările trupelor austriece în Bucovina, recrutările făcute de ruși în Moldova, influența rusă la Constantinopol și pregătirile turcilor pentru război în 1785, etc.

Corespondența sa cu autoritățile locale în materie de supuși germani, era săracă, ceea ce poate evidenția existența unui număr mic de etnici germani în circumscripția sa. În planul relațiilor comerciale, s-a remarcat cu unele proiecte referitoare la intensificarea comerțului bilateral. Și-a încheiat misiunea în 1788.

Analiza elementelor privind înființarea oficiului consular de la Iași, evidențiază faptul că acest demers a fost conjunctural, alimentat de interesele politice indirecte, date de poziția regelui Friedrich II față de Austria și Imperiul Otoman.⁶

Timp de trei decenii, Prusia nu a mai avut niciun reprezentant consular în Principate, existând, în această perioadă, mai multe încercări de reînființare a unui oficiu în spațiul românesc. Relevant pentru aceste demersuri, sunt discuțiile din 1792, când ministrul de război al Prusiei a propus ca, pe lângă consulatele din capitalele București și Iași, să fie înființate oficii de profil și în porturile Galați și

⁴ Prezentare generală a fondului arhivistic R 72 – 73 (1839 – 1844), Colecția Microfilme RDG, Inventar nr. 1909, Arhivele Naționale, disponibil la <https://arhivelenationale.ro/site/download/inventare/Microfilme-RDG.-Rolele-72-73.-Inv.-1909.pdf>.

⁵ Vasile Docea, *Relațiile româno – germane timpurii*, 38 – 39.

⁶ Vasile Docea, *Relațiile româno – germane timpurii*, 40 – 41.

Giurgiu, cel mai probabil din considerente legate de potențialul strategic și comercial al acestora.⁷

În contextul războaielor napoleoniene, Berlinul a încercat o reorganizare a sistemului său de reprezentare consulară, însă acestea au fost reluate după Congresul de la Viena (1815), reușindu-se până în anii 1820, crearea unei vaste rețele care se întinde din America de Sud până în Rusia. Contextul politic regional, evidenția cu claritate faptul că Prusia nu avea interese directe în Principate, însă prezența pe teritoriul acestora îi permite o monitorizare atentă a politicii ruse în zonă. În acest context, la 1816, se decide reînființarea oficiului consular, la București, ca răspuns la gestul politic al altora state europene, față de care Prusia nu putea rămâne în inferioritate.⁸ Persoana desemnată să preia noul post a fost medicul grec Gheorghe Sakellario, o propunere a mediului local și, nicidecum, o persoană de la Berlin. Poarta Otomană a acceptat această propunere la 31 august 1816, considerând că numirea sa nu este un nou post consular ci reprezintă mutarea celui de la Iași la București.⁹ Cu toate că au fost făcute diligențele numirii la post, nu există informații concrete privind preluarea postului de către Gheorghe Sakellario sau exercitarea vreunui atribut specific consular.

În septembrie 1817, a fost numit la București, consulul Ioan Marco. Odată cu instituționalizarea reprezentării consulare germane în acest fel, asistăm la debutul creșterii importanței oficiilor consulare în Principatele Române. Noul consul era născut în Transilvania și, anterior preluării postului, era „supus” austriac. Avea experiență în domeniul consular: în 1786 era secretar al viceconsulului de la Iași, iar în 1816 era cancelar al consulatului englez la București. La numire a primit ca sarcini: protecția cetățenilor germani, mijlocirea corespondenței, informarea Legației de la Constantinopol cu privire la evoluțiile din Principate și din regiunile învecinate și numirea unui agent consular la Iași.

Ioan Marco a procedat la organizarea pe principii noi a oficiului consular, înființând funcția de dragoman (ocupată de Anton Lorenti), secretar (Lorenzo Giacomelli) și comis de cancelarie (Karl Friedrich Hulscher). Marco și-a încheiat mandatul în 1819.¹⁰

Anterior plecării de la post, Ioan Marco a făcut demersuri pentru instalarea în funcția de agent consular la Iași, a lui Ludovic Jospeh baron de Kreuchely – Schwerdtberg, aflat în subordinea directă a consulului de la București. Din 1814 și până în 1819, noul agent consular de la Iași, fusese profesor în casa domnească a lui Scarlat Calimah. După o scurtă perioadă la Iași, a fost numit în funcția de consul la

⁷ Vasile Docea, *Relațiile româno – germane timpurii*, 42 – 43.

⁸ Vasile Docea, *Relațiile româno – germane timpurii*, 44 – 45.

⁹ Vasile Docea, *Relațiile româno – germane timpurii*, 46.

¹⁰ Vasile Docea, *Relațiile româno – germane timpurii*, 47 – 49.

București, pe care a ocupat-o până în 1828. Pe perioada mandatului de la București, a cultivat relații cu reprezentanți ai Rusiei și a fost foarte activ în relațiile cu supușii prusieni, mai ales în perioada evenimentelor revoluționare din 1821.¹¹

Succesorul său la București, a fost baronul Constantin Sakellario, comerciant care furniza vite armatei imperiale țariste. Acesta a fost numit consul onorific al Prusiei la București în 1833, având un mandat care s-a încheiat în 1848. Între 1834 și 1841, a ocupat și funcția de consul al Greciei la București. Negustor fiind, numirea sa la București a fost un semn al creșterii intereselor economice ale Berlinului față de potențialul comercial al Principatelor.¹²

Cu toate că la Iași, reprezentanța consulară funcționa fără acordul Porții Otomane, după plecarea lui Kreuchely – Schwerdtberg la București, în locul său, în iunie 1820, a fost numit pastorul german Willhelm Harte. Acesta a fost înlocuit în funcție, în 1825, de Jean Margotti, care era deja funcționar al oficiului încă din 1822. Jean Margotti a condus oficiul de la Iași până în 1831, când atribuțiile sale au fost preluate de dragomanul Grigore Boțan (detalii mai jos).¹³

Oficiali consulari germani în Arhivele Ministerului Afacerilor Externe (1833 – 1939)

În perioada analizată, Arhivele Ministerului Afacerilor Externe de la București, consemnează prezența în orașele românești, a unui număr de **118** oficiali consulari germani, după cum urmează: Iași – 26; Galați – 28; Brăila – 8; Tecuci – 1; Ploiești – 3; București – 24; Giurgiu – 1; Botoșani – 2; Constanța – 5; Roman – 2; Bacău – 1; Craiova – 2; Brașov – 3; Cernăuți – 7; Timișoara – 5; Cluj – 1; Chișinău – 1; Orșova – 2; Oradea – 1.

În continuare, vom proceda la prezentarea sintetică a unor informații referitoare la aceștia, urmărind criteriul cronologic al primei apariții a unui oficial consular într-un oraș românesc.

Iași

¹¹ Vasile Docea, *Relațiile româno – germane timpurii*, 51 – 56.

¹² Vasile Docea, *Relațiile româno – germane timpurii*, 57.

¹³ Vasile Docea, *Relațiile româno – germane timpurii*, 60 – 61.

Grigorie Botzan – În iulie 1833 își încheia misiunea de gerant al Viceconsulatului din Iași.¹⁴

Carl August Kuch – A fost numit consul la 4 martie 1836, încheindu-și misiunea la 11 decembrie 1842.¹⁵ În perioada 1833 – 1836, a fost viceconsul la Iași, nefiind recunoscut de Poarta Otomană, recunoaștere care s-a produs în 1836, odată cu numirea sa în funcția de consul.¹⁶ În 1841, pe fondul absenței sale temporare, atribuțiile i-au fost preluate de *Bernard Kallman*.¹⁷

Bernard Kallman – În 1841, activa la Consulatul Prusiei din Iași.¹⁸

Neugebauer – A preluat funcția de consul general la Iași, în decembrie 1842 și a încheiat misiunea în noiembrie 1845.¹⁹

Gregoire Avanovitfeh Luizeskul – În decembrie 1847, își încheia misiunea de dragoman la Iași.²⁰

Castaing – În 1847, ocupa funcția de cancelar al Consulatului general de la Iași. În decembrie același an era numit dragoman al acestui oficiu.²¹

Baronul de Meusebach – Între 23 iunie 1850 – 26 martie 1860 a îndeplinit funcția de Agent diplomatic și Consul general al Prusiei la Iași.²²

de Loos – În aprilie 1850 era consul la Iași, fiind transferat, un an mai târziu, la Galați.²³

Koenig – În 1850 era consul la Iași, fiind transferat la Galați.²⁴

Leon Theremin – În 1851, era oficial consular la Iași, preluând atribuțiile de conducere ale baronului de Meusebach, pe perioada absenței temporare a acestuia.²⁵

L. Goring - A fost consul al Prusiei la Iași, în intervalul 26 septembrie 1860 – 10 aprilie 1867. În septembrie 1863, pe fondul absenței temporare de la post, atribuțiile sale au fost preluate de dragomanul G. Kornhoffer.²⁶

¹⁴ Arhiva Ministerului Afacerilor Externe – Fond - "Reprezentanți străini în România – Personalul Legațiunilor și Consulatelor străine" (în continuare, AMAE – Reprezentanți) dos. 14/B1, Nota 410/1833.

¹⁵ Ibid.

¹⁶ Vasile Docea, *Relațiile româno – germane timpurii*, 66.

¹⁷ AMAE – Reprezentanți, dos. 14/K4, *Coperta volum arhivistic; Nota 288/1841, Consulatul Prusiei la Iași*.

¹⁸ Idem, dos. 14/K4, *Nota 288/1841, Consulatul Prusiei la Iași*.

¹⁹ Idem, dos. 14/N1, *Coperta volum arhivistic*.

²⁰ Idem, dos. 14/C2, *Notă Consulatul General al Prusiei la Iași*.

²¹ Ibid.

²² Idem, dos. 14/M2, *Notă Consulatul General al Prusiei la Iași*.

²³ Idem, dos. 14/L5, *Nota 353/1851 Consulatul General al Prusiei la Iași*.

²⁴ Idem, dos. 14/M2, *Notă Consulatul General al Prusiei la Iași*.

²⁵ Idem, dos. 14/M2, *Nota 800/1851, Consulatul General al Prusiei la Iași*.

²⁶ Idem, dos. 14/G5, *Coperta volum; Nota 1091/1863, Consulatul General al Prusiei la Iași*.

G. Kornhoffer – În 1863 era dragoman al oficiului din Iași.²⁷ A îndeplinit această funcție până în aprilie 1875, când a preluat conducerea temporară a oficiului, atribuții exercitate până în 1877.

Bertelles – Era numit viceconsul la Iași, în septembrie 1871.²⁸

Baronul de Lindenfels – Avea gradul de viceconsul și conducea în 1875 Consulatul general al Prusiei la Iași. În 1875 era consemnat cu încheierea misiunii.²⁹

Reitz – Avea gradul de viceconsul și a fost numit gerant la Iași în aprilie 1877, după ce anterior condusesese temporar oficiul de la Galați.³⁰ La Galați a activat între 27 decembrie 1876 – 13 mai 1877, unde fusese delegat din poziția de viceconsul la București.³¹

Grisebach – Era viceconsul și în 1878, a fost numit la conducerea oficiului din Iași. Și-a încheiat misiunea în martie 1880.³²

Ernest de Bothmer - În iunie 1881 își încheia mandatul de viceconsul la Iași.³³

Arthur de Bary – A avut un mandat de viceconsul la Iași în perioada 4 iunie 1881 – 15 mai 1885.³⁴

Heinrich Becker – A preluat funcția lui A. Bary, în mai 1885 și a îndeplinit atribuții specifice până în octombrie același an. Anterior, fusese viceconsul la Odessa.³⁵

G. Galli – Fost viceconsul la Constantinopol, a preluat aceeași funcție la Iași, în noiembrie 1885. În aprilie 1887, oficiul de la Iași, este ridicat la rangul de consulat, Galli primind gradul de consul.³⁶

Ludwig de Loeper – A fost numit consul în decembrie 1888, în locul lui G. Galli. Și-a încheiat misiunea la Iași în septembrie 1892.³⁷

Wilhelm Ohnesseit – A fost numit consul la Iași în septembrie 1892, după ce anterior fusese viceconsul la Genova. Și-a încheiat misiunea în țara noastră în ianuarie 1899, fiind numit într-un post similar la Riga.³⁸

²⁷ Idem, dos. 14/G5, *Nota 341/1867, Agenția Diplomatică și Consulatul General al Prusiei la Iași.*

²⁸ Idem, dos. 14/B3, *Nota 1508/1871, Consulatul General al Prusiei la București.*

²⁹ Idem, dos. 14/K1, *Nota 759/1875, Consulatul General al Prusiei la Iași.*

³⁰ Idem, dos. 14/B4, *Nota 793/1877, Consulatul General al Prusiei la București.*

³¹ Idem, dos. 14/B4, *Nota 44/1876, Consulatul General al Prusiei la București.*

³² Idem, dos. 14/G1, *Nota 713/1878, Consulatul General al Prusiei la Iași.*

³³ Idem dos. 14/G1, *Nota 400/1881, Legația germană la București.*

³⁴ Idem, dos. 14/B5, *Coperta volum arhivistic.*

³⁵ Idem, dos. 14/B4, *Nota 225/1885, Legația germană la București.*

³⁶ Idem, dos. 14/G2, *Nota 702/1885*, dos.14/G3, *Nota 434/1887 Legația germană la București.*

³⁷ Idem, dos. 14/L4, *Nota 1343/1888, Legația germană la București.*

Fluegel – În ianuarie 1899 era consilier la Legația Germană din București și a fost numit ca gerant al oficiului din Iași. A îndeplinit atribuții specifice până în iunie 1901.³⁹ În iunie 1901 a fost numit consul la Iași.⁴⁰

Eschke – În martie 1907 își încheia mandatul de consul la Iași.⁴¹

Johannes Jentzsch – În anul 1907 era cancelar al Legației germane din București, fiind numit în luna aprilie același an, consul la Iași. Anterior, a fost consul la Belgrad.⁴² În 1909 a fost numit consul general al Germaniei la Iași.⁴³ A îndeplinit acest mandat până în aprilie 1911, când a fost numit într-o poziție similară la Atena.⁴⁴

Rudolf Weber – În februarie 1911 era numit consul la Iași, iar în 1914 a primit gradul de consul general.⁴⁵ Era căsătorit și locuia pe str. Toma Cozma nr. 5.⁴⁶ În septembrie 1915, a făcut obiectul unui incident neplăcut la un restaurant din Iași, când a refuzat să plătească timbrul de ajutor, aferent notelor de plată.⁴⁷

Galați

Friedrich Kraus – A fost numit viceconsul la Galați la 3 iunie 1837, oficiul aflându-se în subordinea Consulatului de la Iași. Era agent al societății de navigație austriece DDSG (*Donaudampfschiffahrtsgesellschaft*). A fost demis în 1839.⁴⁸

Kraus Carpier – În perioada 14 iulie – 20 septembrie 1839, a fost însărcinat cu administrarea temporară a oficiului de la Galați.⁴⁹

Willhelm Sturtz – Avea gradul de viceconsul, iar în perioada 20 septembrie 1839 – 14 ianuarie 1842, a fost gerant al oficiului de la Galați.⁵⁰

Carol Schavrtz – A asigurat conducerea interimară a viceconsulatului de la Galați, între 16 aprilie și 14 iunie 1842.⁵¹

Pascal Lamberti – A fost viceconsul în perioada 14 iunie 1842 – 3 octombrie 1844.⁵²

³⁸ Idem, dos. 14/O2, *Nota 1020/1892, Legația germană la București; copertă volum. arhivistic*; dos. 14/F1, *Nota 140/1899, Legația germană la București*.

³⁹ Idem, dos. 14/F2, *Nota 140/1899, Legația germană la București; copertă volum arhivistic*.

⁴⁰ Idem, dos. 14/F3, *Nota 565/1901, Legația germană la București*.

⁴¹ Idem, dos. 14/J1, *Nota B571/1907, Legația germană la București*.

⁴² Ibid.

⁴³ Idem dos. 14/J3, *Decret Regal 07074/1909, Casa Regală a României*.

⁴⁴ Idem dos. 14/V7, *Nota B748/1911, Legația germană la București*.

⁴⁵ Idem dos. 14/V7, *Note B748/1911 și 1329/1914, Legația germană la București*.

⁴⁶ Idem dos. 14/V7, *Fișă internă Ministerul Afacerilor Străine (MAS)*.

⁴⁷ Idem dos. 14/V7, *Nota 47971/1915, Direcțiunea Poliției și Siguranței Generale către MAS*

⁴⁸ Vasile Docea, *Relațiile româno – germane timpurii*, 73 – 74.

⁴⁹ AMAE – Reprezentanți, dos. 14/C2, *Nota 1487/1839, Consulatul Prusiei la Iași*.

⁵⁰ Idem dos. 14/S3, *Nota 1886/1839, Consulatul Prusiei la Iași*.

⁵¹ Idem dos. 14/S5, *Coperta volum arhivistic*

August Lenk de Vobfsberg – În 1849 era numit gerant la Galați. Prezența sa în acest oraș a fost consemnată până în iunie 1860.⁵³

De Loos – Avea gradul de consul și în iunie 1850 a fost transferat de la Iași la Galați (detalii la Iași).

Koenig – Similar cu Loos, era consul la Iași, iar în iunie 1850 a fost transferat la Galați (detalii la Iași).

Cavaler de Meroni – A fost numit viceconsul la 23 septembrie 1853, ocupând această poziție până la 6 septembrie 1855.⁵⁴ În anul 1856, a fost numit gerant al oficiului din Brăila.⁵⁵

Blucher – A asigurat conducerea interimară a oficiului între 6 septembrie 1855 și 20 septembrie 1860.⁵⁶ În 1860 a fost numit agent consular la Galați, poziție pe care a avut-o până decembrie 1868. În 1861 a fost avansat la gradul de viceconsul.⁵⁷ În intervalele 20 mai 1864 – 27 decembrie 1876 a avut două mandate de consul la Galați.⁵⁸

Reitz – În perioada decembrie 1876 – mai 1877 a fost gerant la Galați (detalii la Iași).

Arendt – A fost consul la Galați, în perioada 12 mai 1877 – 12 mai 1886.⁵⁹

Franz Aichsberger – La înlocuit pe Arendt în poziția de consul, activând la Galați în perioada 12 mai 1886 – 27 octombrie 1888.⁶⁰

Walter Freiherrn de Wagenheim – Avea titlul nobiliar de baron. A fost consul în perioada 27 octombrie 1888 – 20 august 1891.⁶¹ Anterior numirii era consilier la Legația Germană din București, iar pe perioada mandatului de la Galați a fost și delegat în Comisia Europeană a Dunării (CED).⁶² După încheierea misiunii la Galați a fost transferat la Sofia.⁶³

⁵² Idem dos. 14/L1, *Coperta volum*

⁵³ Idem dos. 14/V5, *Coperta volum*

⁵⁴ Idem dos. 14/M6, *Nota 182/1853, Consulatul Prusiei la Iași.*

⁵⁵ Idem dos. 14/M6, *Nota 573/1855, Consulatul Prusiei la București.*

⁵⁶ Idem dos. 14/B3, *Copertă volum arhivistic.*

⁵⁷ Idem dos. 14/B4, *Copertă volum arhivistic; Nota 5252/1861, Prefectura județului Covurlui.*

⁵⁸ Idem dos. 14/B1, *Nota 2064/1864, Consulatul Prusiei la Galați; Nota 641/1868, Consulatul Prusiei la București.*

⁵⁹ Idem dos. 14/A2, *Nota 1062/1877, Consulatul General al Prusiei la București.*

⁶⁰ Idem dos. 14/A1, *Nota 277/1886, Legația germană la București.*

⁶¹ Idem dos. 14/V3, *Nota 1180/1888, Legația Germaniei la București.*

⁶² Idem dos. 14/V3, *Nota 618/1889, Legația Germaniei la București.*

⁶³ Idem dos. 14/R3, *Nota 809/1891, Legația Germaniei la București.*

Arthur Raffauf – În 1891 a fost numit consul la Galați, venind dintr-o poziție similară la Kiev. La Galați a fost și delegat la CED. A încheiat misiunea la 11 mai 1894.⁶⁴

Jospeh de Loehr – A fost consul la Galați între 11 mai 1894 și 30 mai 1902, perioadă în care a reprezentat Berlinul și la CED. Anterior, a fost consul la Cairo.⁶⁵

Prollins – În 1895 și 1896, pe fondul absenței temporare de la post a consulului Loehr, a fost gerant la Galați. În acele perioade era viceconsul la Copenhaga (1895) și Sarajevo (1896).⁶⁶

Haase – În septembrie 1895 era numit secretar la Galați, anterior ocupând o funcție similară la Kiev.⁶⁷

Marheinecke – A fost numit șeful Consulatului de la Galați, la 30 mai 1902. Anterior fusese la post la Belgrad. La Galați, avea grad de consul general și era reprezentant al Germaniei în CED.⁶⁸

Lettenbauer – Era consul, iar în luna iunie 1905 a preluat temporar atribuțiile lui Marheinecke.⁶⁹

Herrlisheim de Schavenburg – În 1907 era consul la Palermo și a preluat pentru o scurtă perioadă atribuțiile lui Marheinecke.⁷⁰

Phillip Vassel – A fost numit consul în 1921, odată cu redeschiderea oficiului din Galați (închis în contextul Primului Război Mondial). Era doctor în drept. Și-a încheiat misiunea în 1923, fiind transferat la Odessa.⁷¹

Felix von Laudmann – A preluat postul lui Vassel, în iunie 1923, anterior fiind consul la Timișoara.⁷²

Leonid Wienholtz – A fost numit cancelar la Galați în aprilie 1925.⁷³

Ellwanger – În 1928 era secretarul oficiului de la Galați. A fost transferat, ulterior, la Rotterdam.⁷⁴

Hermann Sellien – În iulie 1928 a fost numit secretar la Galați.⁷⁵

Schonberg – În iunie 1933 își încheia mandatul de consul la Galați.⁷⁶

⁶⁴ Idem dos. 14/R3, *Notele 809/1891, 935/1891, Legația Germaniei la București.*

⁶⁵ Idem dos. 14/L7, *Notele 666/1894, 490/1895, Legația Germaniei la București; Decret Regal 9647/1894.*

⁶⁶ Idem dos. 14/P2, *Note 1294/1895, 721/1896, Legația Germaniei la București.*

⁶⁷ Idem dos. 14/H4, *Nota 1031/1895, Legația Germaniei la București.*

⁶⁸ Idem dos. 14/M7, *Notele 625/1902 și 801/1902, Legația Germaniei la București.*

⁶⁹ Idem dos. 14/M7, *Nota B919/11905, Legația Germaniei la București.*

⁷⁰ Idem dos. 14/M7, *Nota B1325/1907, Legația Germaniei la București.*

⁷¹ Idem dos. 14/V12, *Notele I 1729/1921, Legația Germaniei la București; 39863/1921 Ministerul Afacerilor Străine (MAS).*

⁷² Idem dos. 14/V12, *Nota 1492/1923, Legația Germaniei la București.*

⁷³ Idem dos. 14/V12, *Nota 475/1925, Legația Germaniei la București.*

⁷⁴ Idem dos. 14/S27, *Nota II/1928, Legația Germaniei la București.*

⁷⁵ Ibid.

Gerhart Lutkens – A fost numit consul la Galați în iunie 1933. Și-a încheiat mandatul în mai 1937.⁷⁷

Brăila

Martin – În decembrie 1849, demisiona din funcția de agent consular.⁷⁸

Divorzak – A preluat conducerea temporară a oficiului de la Brăila, în decembrie 1849.⁷⁹

Cavaler de Meroni – În anul 1856, era numit gerant al oficiului din Brăila (detalii la Galați).

Schipmann – A ocupa funcția de consul la Brăila, cu reședința la Galați, în intervalul 7 iulie 1852 – 20 mai 1864.⁸⁰

Blucher – La 28 decembrie 1868 era numit agent consular pentru Galați și Brăila.⁸¹ (detalii suplimentare la Galați).

Pauli – În 1879 deceda la Galați, în timp ce exercita o funcție de viceconsul.

Adolf Erfing – A fost numit gerant la Brăila, în mai 1879, pe fondul decesului lui Pauli și a condus oficiul, în această calitate, până în mai 1881. În 1881 a fost numit viceconsul la Brăila, funcție ocupată până în 1909, când a decedat.⁸²

Johannes Machiel Kars – A fost numit viceconsul la 19 noiembrie 1910.⁸³

Tecuci

Kromida – În ianuarie 1852 își încheia misiunea de staroste (secretar) la Tecuci.⁸⁴

Ploiești

Sintenis – Era agent consular și a fost gerant al oficiului din Ploiești între 4 noiembrie 1857 și 27 martie 1858.⁸⁵

C. F. Lossen – A fost numit viceconsul la 14 iunie 1912.⁸⁶

Otto Braun – A fost numit consul la 26 octombrie 1925.⁸⁷

⁷⁶ AMAE – Reprezentanți, dos. 14/L19, *Nota 1331/1933, Legația Germaniei la București.*

⁷⁷ Idem dos. 14/L19, *Nota 1331/1933 și IID2/1937, Legația Germaniei la București.*

⁷⁸ Idem dos. 14/D2, *Nota 1180/1849, Consulatul General al Prusiei la Iași.*

⁷⁹ Ibid.

⁸⁰ AMAE – Reprezentanți, dos. 14/S1, *Coperta volum.*

⁸¹ Idem dos. 14/B6, *Coperta volum.*

⁸² Idem dos. 14/E1, *Nota 1798/1879 și 347/1881, Legația Germaniei la București.*

⁸³ Idem dos. 14/K10, *Nota 2171/1910, Legația germană la București.*

⁸⁴ Idem dos. 14/K8, *Nota 39/1852, Consulatul General al Prusiei la Iași.*

⁸⁵ Idem dos. 14/S5, *Nota 1731/1857, Consulatul General al Prusiei la București.*

⁸⁶ Idem dos. 14/L13, *Exequatur, 15716/1912, Casa Regală.*

⁸⁷ Idem dos. 14/B19, *Nota 238/1925, Legația germană la București.*

București

Baronul de Meusebach – În martie 1860 își încheia misiunea de agent diplomatic și consul general la București.⁸⁸

Siber – În 1860 era cancelar al oficiului din București. Între 25 martie și 21 noiembrie 1860 a fost gerant al oficiului.⁸⁹

Saint – Pierre – La 21 martie 1860 era numit agent diplomatic și consul general la București, anterior fiind consilier raportor la Ministerul de Externe de la Berlin. Și-a luat funcția în primire în toamna anului 1860. Și-a încheiat mandatul la 31 octombrie 1867.⁹⁰

Friedlaender – La 12 august 1864 a fost numit cancelar la București, funcție pe care a ocupat-o până în iunie 1865.⁹¹

Annecke – În 1867 figura în poziția de cancelar al oficiului de la București.⁹²

Horn – Avea grad de viceconsul și a fost numit gerant la București între 1869 și 1870.⁹³

Radovici – A fost numit agent diplomatic și consul general la București la data de 11 februarie 1870, funcție pe care a ocupat-o până în 26 august 1871.⁹⁴

Thielau – În anul 1870 era viceconsul.⁹⁵

Brauer – În 1874, își încheia misiunea de viceconsul la București.⁹⁶

Reitz – A fost numit viceconsul în 1874, poziție pe care a ocupat-o până la 1 ianuarie 1877.⁹⁷ (detalii la Galați și Iași)

Alvensleben – Avea titlul nobiliar de baron și a fost numit consul general la 22 mai 1876, încheindu-și misiunea în februarie 1879. În anul numirii a solicitat o audiență la Casa Regală.⁹⁸

⁸⁸ Idem dos. 14/M3, *Nota 10/1860, Ministerul Afacerilor Străine (MAS)*.

⁸⁹ Idem dos. 14/S7, *Nota 1145/1860, Agenția Diplomatică și Consulară germană la București*.

⁹⁰ Idem dos. 14/S8, *Nota 1469/1860, Agenția Diplomatică și Consulară germană la București*.

⁹¹ Idem dos. 14/F1, *Nota 922/1864, Agenția Diplomatică și Consulară germană la București; copertă volum*.

⁹² Idem dos. 14/S8, *Nota 3925/1867, Agenția Diplomatică și Consulară germană la București*.

⁹³ Idem dos. 14/H1, *Nota 7510/1869, Agenția Diplomatică și Consulară germană la București*.

⁹⁴ Idem dos. 14/R1, *Nota 1870, Agenția Diplomatică și Consulară germană la București; copertă volum*.

⁹⁵ Idem dos. 14/R1, *Nota 1449/1870, Agenția Diplomatică și Consulară germană la București*.

⁹⁶ Idem dos. 14/R2, *Nota 75/1874, Agenția Diplomatică și Consulară germană la București*.

⁹⁷ Idem dos. 14/R2, *Nota 75/1874, Agenția Diplomatică și Consulară germană la București; copertă volum*.

Metz – În 1876 era dragoman (secretar) al oficiului din București.⁹⁹

Braunschweig – A fost numit gerant al oficiului din București în august 1878.¹⁰⁰

Baronul de Rothenhan – Avea gradul de viceconsul și a fost numit gerant al oficiului din București în septembrie 1878.¹⁰¹

Grisebach – A fost numit consul la 21 martie 1880, ocupând această poziție până la 4 ianuarie 1881. Anterior fusese viceconsul la Iași.¹⁰² (detalii la Iași).

Ernest de Bothmer – La 4 iunie 1881 era numit consul la București, după ce, anterior, fusese viceconsul la Iași. Și-a încheiat misiunea la 26 noiembrie 1884.¹⁰³

Felix Laubereau – A fost consul la București, în perioada 26 noiembrie 1884 și 30 ianuarie 1893.¹⁰⁴

Wever – În 1890 era viceconsul la București.¹⁰⁵

Richard Killiani – La 13 noiembrie 1893 era numit consul la București.¹⁰⁶

Lange – În 1901, a asigurat, pentru o scurtă perioadă de timp, conducerea provizorie a oficiului din București, poziția sa permanentă fiind de consul la Ruse.¹⁰⁷

Ernst – În 1895, era numit secretar al oficiului din București, după ce, anterior, ocupase o funcție similară la Amsterdam. Un an mai târziu, a fost numit secretar al oficiului consular german din Atena.¹⁰⁸

Charles (Carol) Grosse – A fost numit secretar la București în anul 1897, anterior ocupând o funcție similară la Alexandria (Egipt).¹⁰⁹

Carol Feindel – La 11 februarie 1905, era numit consul general la București, anterior fiind în aceeași poziție la Porto Allegre.¹¹⁰

Kurt Henschel – La 20 aprilie 1939 era numit secretar la București.¹¹¹

⁹⁸ Idem dos. 14/A1, *Nota 13442 și 5238/1876, MAS.*

⁹⁹ Idem dos. 14/A1, *Nota 1110/1876, Agenția Diplomatică și Consulară germană la București.*

¹⁰⁰ Idem dos. 14/A1, *Nota 1765/1878, Legația germană la București.*

¹⁰¹ Idem dos. 14/A1, *Nota 1949/1878, Legația germană la București.*

¹⁰² Idem dos. 14/G1, *Nota 18/1880, Legația germană la București.*

¹⁰³ Idem dos. 14/B4, *Nota 400/1881, Legația germană la București.*

¹⁰⁴ Idem dos. 14/L3, *Nota 727/1884, Legația germană la București.*

¹⁰⁵ Idem dos. 14/L3, *Nota 856/1890, Legația germană la București.*

¹⁰⁶ Idem dos. 14/K3, *Nota 1453/1893, Legația germană la București.*

¹⁰⁷ Idem dos. 14/K3, *Nota 1416/1901, Legația germană la București.*

¹⁰⁸ Idem dos. 14/E2, *Notele 1179/1881 și 1124/1896, Legația germană la București.*

¹⁰⁹ Idem dos. 14/G7, *Nota 900/1897, Legația germană la București.*

¹¹⁰ Idem dos. 14/F4, *Nota B179/1905, Legația germană la București.*

¹¹¹ Idem dos. 14/H13, *Nota IIA2H/1939, Legația germană la București.*

Giurgiu

Steiner – În perioada 4 octombrie 1871 – 20 decembrie 1899, a fost viceconsul la Giurgiu.¹¹²

Botoșani

Charles (Carol) Becker – În 1879, la Botoșani a fost deschisă o agenție consulară germană, la inițiativa consulului general de la Iași, Grisebach. La conducerea acesteia a fost numit agentul consular C. Becker, care a ocupat această funcție până în august 1889.¹¹³

Stefan Gane – Era cetățean român și A fost numit viceconsul al Germaniei la 27 noiembrie 1896. La acel moment circumscripția oficiului de la Botoșani, includea județele Botoșani și Dorohoi.¹¹⁴

Constanța

Ernest Roll – A fost viceconsul la Constanța din 1872 până în mai 1880. În mai 1880, a fost reconfirmat în această funcție, însă, o lună mai târziu a încetat din viață.¹¹⁵

Benderli – În 1902, își încheia misiunea de viceconsul la Constanța.

Hermann Schmidt – A fost numit viceconsul la 17 iunie 1902. În 1911, oficiul de la Constanța a fost transformat în consulat, iar Schmidt a fost avansat la gradul de consul.¹¹⁶

Corneliu Crăciun – Era cetățean român și director al Băncii Maritime Române din Constanța. În iunie 1926, a fost numit consul onorific al Germaniei în localitate.¹¹⁷

Stefan Boros – Era cetățean român, doctor în drept și președinte al Camerei de Comerț din Constanța. A fost numit consul onorific în mai 1928.¹¹⁸

¹¹² Idem dos. 14/S1, *Nota 1724/1871, Agenția Diplomatică și Consulară germană la București.*

¹¹³ Idem dos. 14/B8, *Nota 2670/1879, Agenția Diplomatică și Consulară germană la București.*

¹¹⁴ Idem dos. 14/G4, *Nota 2030/1896, Agenția Diplomatică și Consulară germană la București.*

¹¹⁵ Idem dos. 14/R1, *Nota 207/1880, Agenția Diplomatică și Consulară germană la București.*

¹¹⁶ Idem dos. 14/S1, *Notele 676/1902 și 1410/1911, Legația germană la București.*

¹¹⁷ Idem dos. 14/C2, *Nota 189/1926, Legația germană la București.*

¹¹⁸ Idem dos. 14/B20, *Nota 1466/1928, Legația germană la București; 40800/1928, MAS.*

Roman

Max Schiffer – A fost viceconsul la Roman în intervalul 12 mai 1895 – 3 mai 1903. Era cetățean german, de religie mozaică și făcea comerț în domeniul produselor feroase. Și-a încheiat misiunea prin demisie.¹¹⁹

Otto Zurbon – A fost numit viceconsul la 20 noiembrie 1904. Era directorul unei fabrici de zahăr. În 1914 încă se afla în funcție.¹²⁰

Bacău

Christian Adolf – A fost numit viceconsul în mai 1895.¹²¹

Craiova

Friedrich Springer – A fost numit viceconsul la Craiova în decembrie 1909, anterior fiind agent consular în această localitate.¹²²

Friedrich Roth – În 1930 devine agent consular la Craiova, iar în 1933 era avansat la gradul de consul, cu atribuții în același oraș.¹²³

Brașov

Karl Philip Alfred Lautz – A fost numit consul la 2 august 1922, exequatur - ul fiindu-i acordat în ianuarie 1923. Avea grad diplomatic de consilier și era căsătorit. În 1933, încă ocupa această poziție.¹²⁴

Hans Kuhne – A fost numit consul la 22 februarie 1934. La acel moment, oficiul de la Brașov avea în circumscripția consulară județele: Maramureș, Năsăud, Cluj, Someș, Mureș, Ciuc, Turda, Odorhei, Târnava Mare, Târnava Mică, Alba, Trei Scaune, Sibiu, Făgăraș și Brașov.¹²⁵

Wilhelm Rodde – A fost numit consul general la Brașov, în 22 iunie 1939.¹²⁶

¹¹⁹ Idem dos. 14/S8, *Nota 6976/1903, Ministerul Justiției; 588/1903, Legația germană la București.*

¹²⁰ Idem dos. 14/Z1, *Nota 1535/1904, Legația germană la București; Nota 8540/1914, MAS.*

¹²¹ Idem dos. 14/A2, *Nota 540/1895, Legația germană la București.*

¹²² Idem dos. 14/S15, *Note B27/1910, B1953/1909, Legația germană la București.*

¹²³ Idem dos. 14/R11, *Note 709/1930, 2287/1933, Legația germană la București.*

¹²⁴ dos. 14/L16, *Note 2771/1922, 298/1923, 850/1923 și 2623/1933 Legația germană la București.*

¹²⁵ dos. 14/K18, *Exequatur 1281/1934, Casa Regală.*

¹²⁶ dos. 14/R14, *Exequatur 3370/1939, Casa Regală.*

Cernăuți

Alfred Kohlruess – Era cetățean român de etnie germană și a fost numit consul onorific la 2 august 1922. Era născut în localitatea Siret, fiind de profesie avocat. Domicilia pe strada Armenească nr. 10 din Cernăuți, iar pe perioada guvernului condus de mareșalul Averescu, fusese prefect al județului Storojineț.¹²⁷

August Haas – A fost numit consul general al Germaniei la Cernăuți în decembrie 1922. În 1923, a fost numit în aceeași poziție la Timișoara.¹²⁸

Gottfried Walbeck – În februarie 1926 a fost numit consul la Cernăuți, după ce anterior ocupase o poziție similară la Zagreb. Într-o notă a Legației României la Belgrad se menționa că, oficialul german afirmase în mediile frecventate, faptul că prezența sa la Cernăuți avea scopul de a acorda sprijin Rusiei pentru a recăpăta Basarabia. Autorul notei, aprecia că Walbeck trebuia să facă obiectul atenției organelor de Siguranță. Și-a încheiat misiunea la Cernăuți în aprilie 1928.¹²⁹

Stephany – A fost numit gerant după plecarea lui Walbeck, în 1928. Anterior fusese consul la Kiev.¹³⁰

Paul Drubba – În iunie 1928, era numit consul la Cernăuți.¹³¹

Schellhorn – A fost numit consul în septembrie 1934.¹³²

Hans Joseph von Matuschka – A fost numit consul în septembrie 1939, anterior fiind într-o poziție similară la Poznan.¹³³

Timișoara

Felix Laudman – A fost numit consul la 16 februarie 1923, odată cu înființarea consulatului din Timișoara.¹³⁴ În iunie 1923, era numit consul la Galați.¹³⁵

Haas – A fost numit consul general la Timișoara, în iulie 1923, în locul lui F. Laudman.¹³⁶

Arthur Busse – A fost numit consul în noiembrie 1928, după ce anterior fusese consilier la Legația Germaniei din Belgrad. L-a înlocuit la post de consulul general Haas.¹³⁷

¹²⁷ dos. 14/K14, Nota 2695/1922, Legația germană la București; Nota 7475/1922, MAS.

¹²⁸ dos. 14/H8, Note 4083/1922, 2321/1923, Legația germană la București.

¹²⁹ dos. 14/V14, Notele 120/1926, Legația germană la București; 1144/1926, Legația României la Belgrad; 25943/1928, Ministerul Afacerilor Interne – Direcția Poliției și Siguranței.

¹³⁰ dos. 14/S25, Nota 120/1928, Legația germană la București.

¹³¹ dos. 14/D4, Nota 332/1928, Legația germană la București.

¹³² dos. 14/S32, Nota 9953/1934, Ministerul Afacerilor Interne.

¹³³ dos. 14/M16, Nota II D 20/1939, Legația germană la București.

¹³⁴ Idem dos. 14/L17, Nota 2730/1923, Legația Germaniei la București.

¹³⁵ Idem dos. 14/L17, Nota 1537/1923, Legația Germaniei la București.

¹³⁶ Idem dos. 14/L17, Nota 2321/1923, Legația Germaniei la București.

Joseph Schwager – A fost numit consul în octombrie 1932, anterior ocupând o funcție similară la Lourenco Marques.¹³⁸

Richard Kuhna – A fost numit gerant la Timișoara în noiembrie 1935. Anterior fusese secretarului Legației Germane de la Viena. În februarie 1936 a fost numit consul cu puteri depline la Timișoara.¹³⁹

Cluj

Joseph Kauntz – A fost numit consul onorific la Cluj, în decembrie 1925, odată cu înființarea oficiului consular.¹⁴⁰ Era avocat în Cluj și locuia pe strada Ferdinand nr. 48. Era de naționalitate sas și avea o avere considerabilă.¹⁴¹ În noiembrie 1926, consulatul onorific a fost transformat în consulat și Kauntz numit consul.¹⁴²

Chișinău

Otto Hirsch – A fost numit viceconsul în decembrie 1925.¹⁴³ Exequitur -ul i-a fost acordat o lună mai târziu. A îndeplinit această funcție până în anul 1937, când oficiul de la Chișinău a fost închis.¹⁴⁴

Orșova

Ferdinand Schramm – A fost numit consul în aprilie 1928.¹⁴⁵ Era etnic german născut la Orșova, proprietar al fabricii „Huttl și Schramm”, care avea 500 de angajați. Era de profesie ofițer de marină și avea reședința în comuna Topleț, jud. Severin, unde se bucura de respectul locuitorilor. Nu era implicat în activități politice. Avea o avere considerabilă care includea și 15 imobile.¹⁴⁶

Heinz Schramm – Era fiul lui F. Schramm, iar în iulie 1934 era numit viceconsul onorific la Orșova. La momentul numirii era directorul fabricii menționate mai sus, deținută de tatăl său. Își efectuase stagiul militar având gradul

¹³⁷ Idem dos. 14/B21, *Nota 972/1928, Legația Germaniei la București.*

¹³⁸ Idem dos. 14/S31, *Nota 2597/1932, Legația Germaniei la București.*

¹³⁹ Idem dos. 14/K19, *Nota 3269/1935, nota 170/1936, Legația Germaniei la București.*

¹⁴⁰ Idem dos. 14/K16, *Nota 1447/1925, Legația Germaniei la București.*

¹⁴¹ Idem dos. 14/K16, *Raport Inspectoratul General al Siguranței nr. 4510/1925*

¹⁴² Idem dos. 14/K16, *Nota 1619/1926, Legația Germaniei la București.*

¹⁴³ Idem dos. 14/H9, *Nota 17268/1925, Legația Germaniei la București.*

¹⁴⁴ Idem dos. 14/H9, *Nota 936/1937, Legația Germaniei la București.*

¹⁴⁵ Idem dos. 14/S 24 bis, *Nota 487/1928, Legația Germaniei la București.*

¹⁴⁶ Idem dos. 14/S24 bis, *Raportul 11558/1934, Inspectoratul Regional de Poliție Timișoara, trimis către Direcțiunea Generală a Poliției.*

de sublocotenent în rezervă, era căsătorit și se bucura de aceeași simpatie în rândul locuitorilor din zonă. A primit exequatur -ul abia în martie 1935.¹⁴⁷

Oradea

Ludwig Schuster – În 1928 a fost numit viceconsul onorific la Oradea, iar în august 1934 devenea consul onorific în acest oraș. Era cetățean român, de origine sas, fiind născut în județul Sibiu. Activase în armata austro-ungară, având gradul de locotenent – colonel. În 1919, a trecut în rândurile armatei române, la Regimentul 85 Infanterie, unde a fost avansat la gradul de colonel. În 1920 a fost numit la comanda Regimentului 16 Suceava, care avea sediul la Cluj, iar ulterior la comanda Regimentului 86 Infanterie. În 1921 a trecut în rezervă și a fost angajat casier la Banca Marmorosch din Oradea.¹⁴⁸

Concluzii

Documentele din Arhiva Ministerului Afacerilor Externe de la București, evidențiază, pentru perioada analizată, faptul că Prusia (Germania) a dezvoltat o amplă rețea de reprezentare consulară în orașele românești, încadrată cu 118 oficiali, care au activat în 19 orașe românești, din toate provinciile istorice ale României.

Cei mai mulți dintre aceștia, au desfășurat activități specifice în Galați, București și Iași.

Principalul interes al Germaniei față de spațiul românesc în secolul XIX, a fost unul de natură politică și a avut în vedere exercitarea propriei influențe în spațiul danubiano – pontic și monitorizarea prezenței puterilor rivale în regiune. A doua jumătate a secolului XIX și debutul secolului XX, a însemnat și o creștere a interesului german față de schimburile comerciale cu România.

Unii dintre oficialii consulari germani care au ocupat poziții consulare în portul Galați, erau și reprezentanți ai Berlinului în Comisia Europeană a Dunării.

După obținerea Independenței de stat și revenirea Dobrogei la România, Berlinul și-a orientat eforturile de reprezentare consulară și către portul Constanța.

În prima parte a perioadei interbelice, prezența consulară germană în orașele românești, s-a diminuat, per ansamblu, fiind nuanțată în provinciile care au revenit în granițele noastre teritoriale: (Transilvania, Bucovina de Nord).

¹⁴⁷ Idem dos. 14/S 34, *Nota 2605/1934, Legația Germaniei la București; Nota 636968/1934, Direcțiunea Generală a Poliției; Exequatur nr. 19213/1935, Casa Regală.*

¹⁴⁸ Idem dos. 14/S26, *Nota 1364/1928, Nota 1523/1934, Legația Germaniei; Nota 72475/1928, Direcțiunea Poliției și Siguranței Generale.*

Consulii onorifici germani, erau selectați (similar practicilor contemporane) din mediul oamenilor de afaceri locali.

Din elementele biografice ale oficialilor consulari germani, reținem că, unii aveau titluri nobiliare și aveau experiență de profil pe mai multe spații internaționale.

Totodată, se evidențiază situații în care oficiali consulari ai Berlinului, au efectuat misiuni în mai multe orașe românești.

Similar unor misiuni consulare ale altor state, absența temporară a unui oficial de la conducerea unei reprezentanțe, presupunea preluarea atribuțiilor sale de către un alt funcționar, din cadrul acesteia, de la un alt oficiu dintr-un oraș românesc sau din străinătate.

Dimensiunea impresionantă a rețelei consulare germane din orașele românești, evidențiază interesul sporit al Berlinului pentru potențialul geostrategic al spațiului românesc.

BIBLIOGRAFIE

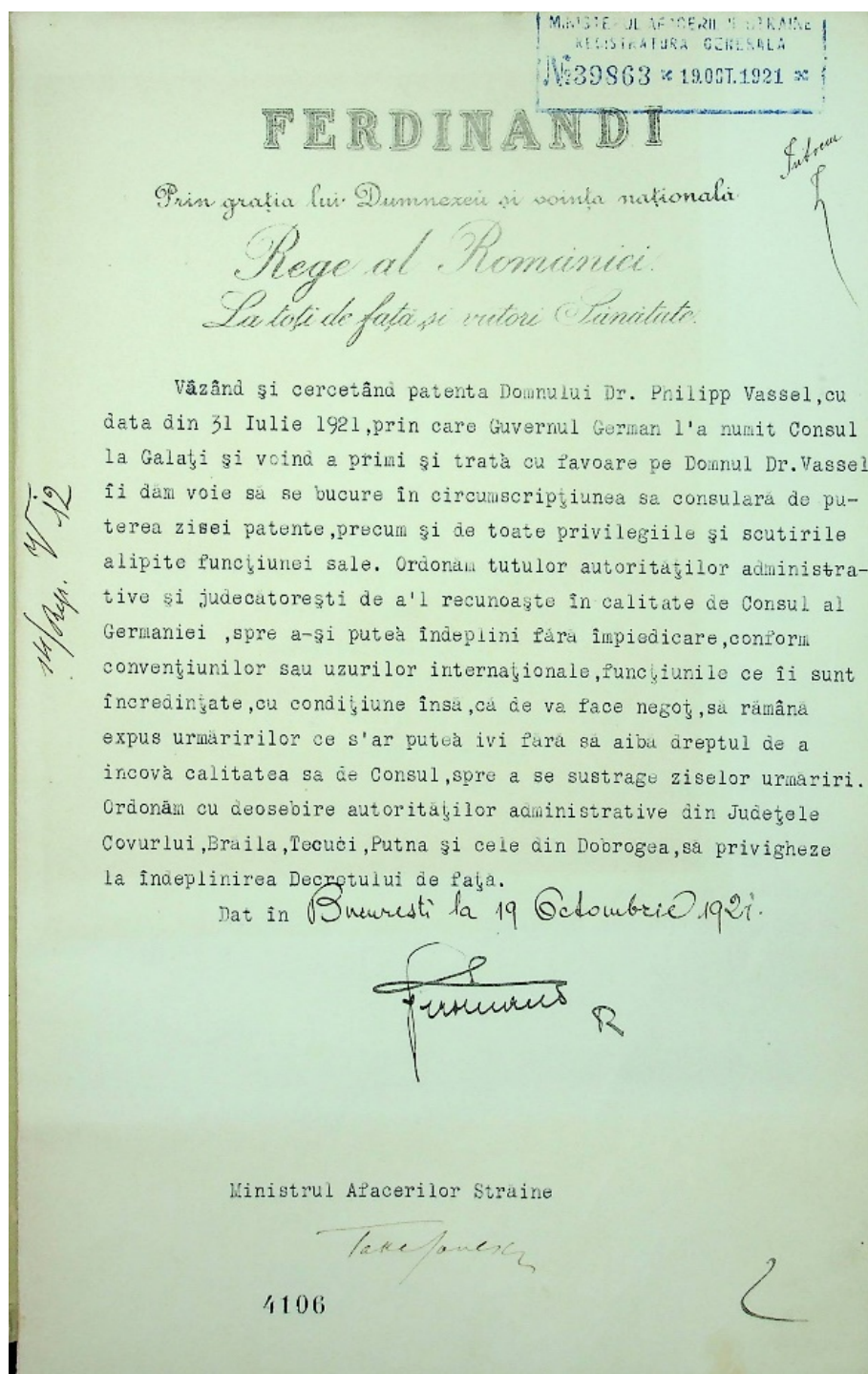
Surse de arhivă:

- Arhiva Ministerului Afacerilor Externe al României:
Fond - *”Reprezentanți străini în România – Personalul Legațiunilor și Consulatelor străine” – Dosarul I4 – Germania, Volumele: B1, K4, N1, C2, M2, L5, M2, G5, B3, K1, B4, G1, B5, G2, L4, O2, F2, F3, J1, J3, V7, C2, S3, S5, L1, V5, M6, A2, A1, V3, R3, L7, P2, H4, M7, V12, S27, L19, D2, S1, B6, E1, K10, K8, L13, B19, M3, S7, S8, F1, H1, R1, R2, G1, B4, L3, K3, E2, G7, H13, B8, B20, Z1, S15, R11, L16, K18, R14, H8, V14, S25, D4, M16, L17, B21, S31, K19, K16, H9, S24 BIS, S34, S26*
- Arhivele Naționale ale României, fond R 72 – 73 (1839 – 1844), Colecția Microfilme RDG, Inventar nr. 1909, disponibil la <https://arhivelenationale.ro/site/download/inventare/Microfilme-RDG.-Rolele-72-73.-Inv.-1909.pdf>

Lucrări de specialitate:

Docea, Vasile. *Relațiile româno – germane timpurii. Împliniri și eșecuri în prima jumătate a secolului XIX*. Cluj Napoca, 2000;

Mitea, Ionel Constantin. „The Consular representation of Greece in Romanian cities (1835-1840).” *The Scientific Journal of Cahul State University “Bogdan Petriceicu Hasdeu”*, Științe Sociale. Vol. 1. No. 21 (2025).

Exețutur acordat de casa Regală lui Phillip Vassel, AMAE, dos. 14/V2

MINISTERUL AFACERILOR STRĂINE			Văzuți: <i>F. H. 21/6</i>
De:	Obiectul:	Semnat:	
<i>12 11</i>		Redactor: <i>M. M. M.</i>	
Comisari:		Colaborant:	

Raport la Regal

Sire,

Legatia Germaniei
transmisă către Departamentul
patente prin care d. C. Hermann
Schmidt, actual Vice Consul al
Germaniei la Andorra este
avansat Consul, în urma
transmisiei de către Ministerul
Comerciu și de Păduri, în
Andorra, în urma pînă la
Andorra d. H. Schmidt ocupându-se
de afaceri în orașul de capitală.
Pe baza celei de mai sus,
subscrisul am înțeles
cu plăcere și cu
respectul M. V. D. Roy de
Paris, care a transmis, dăru-
te aprobare acordată mai sus.
Sunt

Conferm
ministrului de

Notă MAS – cu propunere de informare a Casei Regale, referitor la avansarea lui H. Schmidt la gradul de consul, AMAE dos.14/S1

Copertă volum arhivistic Hans Joseph von Matuschka – AMAE dos. 14/M16

ROMÂNIA

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIUNEA

POLIȚIEI ȘI SIGURANȚEI GENERALE

BIUROUL SIGURANȚEI

192

MINISTERUL AFACERILOR STRAINE
REGISTRATURA GENERALĂ
Nr. 73898 - 10 DEC. 1928

No. 72474 S29. NOE. 1928

DOMNUL MINISTRU,

In referință la adresa Dvs. No. 67.754 din 2 Noiembrie 1928, avem onoarea a vă comunica, în urma cercetărilor făcute de Subinspectoratul G-ral de Sig. Oradea Mare, că numitul LUDOVIC SCHUSTER, de origine sas, domiciliat în Oradea, s'a născut la 5 Aprilie 1875 în comuna Nokritz, jud. Sibiu.-

In fosta armată austro-ungară a fost avansat odată la gradul de Lt. Colonel, grad cu care în anul 1919 a trecut în armata noastră, la regimentul 85 Infanterie; în același an a fost avansat la gradul de Colonel și în anul 1920 trecut la comanda regimentului 16 Suceava, care avea reședința la Cluj, și în urmă comandant la regimentul 86 Infanterie.-

In anul 1921 a demisionat și în prezent contează în cadrele ofițerilor de rezervă.-

După ce a demisionat din armată, a ocupat câțva timp postul de casier al băncii Marmorosch Blanc, filiala Oradea.-

La 1 Ianuarie a.c. a obținut permisiunea de a face comerț cu aparate și piese radiofonice. Această permisiune i-a fost retrasă nu se știe pentru ce motive, în luna Iunie a.c., și a reobținut-o în luna Octombrie 1928, în urma unei noi intervenții, ca ofițer de rezervă.-

In ultimul timp a fost 3 luni în Austria la o stațiune balneară, cu o fiică a sa bolnavă.-

./.

DOMNULUI MINISTRU AL AFACERILOR STRAINE.-

H. 737. — Impremări Statist.

Notă a Ministerului de Interne – Direcțiunea Poliției și Siguranței Generale, cu date referitoare la L. Schuster, AMAE – Dos.14/S26